

Arrest

nr. 320 205 van 19 januari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 15 januari 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 januari 2025 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 november 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 8 juni 2022 en 27 juni 2024 in Oostenrijk en op 9 december 2023 in Nederland omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 25 november 2024 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.4. Op 6 december 2024 stemmen de Oostenrijkse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 3 januari 2025 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: G. (...) voornaam: A.B. (...) geboortedatum: (...) 1977 geboorteplaats: K. (...) nationaliteit: Eritrea die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk ⁽²⁾ toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer G.A.B. (...), verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Eritrea te zijn, bood zich op 13.11.2024 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteits- of reisdocumenten voor en verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Een onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 08.06.2022 & 27.06.2024 internationale bescherming in Oostenrijk vroeg en op 09.12.2023 internationale bescherming in Nederland vroeg.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 25.11.2024. De betrokkene verklaarde wettelijk gehuwd te zijn en 4 kinderen te hebben, die op het ogenblik van het interview in Eritrea verbleven. Daarnaast verklaarde de betrokkene 2 meerderjarige broers en 1 meerderjarige zus in Duitsland te hebben die erkend zijn en waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Eritrea in juni 2021 verlaten te hebben en trok via de volgende landen naar België: Soedan (verblijf van 4 maanden), Turkije (verblijf van 50 dagen), Griekenland (verblijf van 50 dagen), Albanië (verblijf van 5 dagen), Kosovo (doorreis), Servië (verblijf van 2 maanden), Hongarije (doorreis), Oostenrijk (verblijf van 1 jaar en 5 maanden), Duitsland (doorreis), Nederland (verblijf van 7 maanden), Oostenrijk (verblijf van 4 maanden), Duitsland (verblijf van 2 weken) en aangekomen in België op 10.11.2024. Op 13.11.2024 diende hij een formeel verzoek om internationale bescherming in België in.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij besloot in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen en of hij, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, redenen heeft die zijn verzet om overgedragen te worden naar de verantwoordelijke lidstaat in kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat België zijn eindbestemming was maar werd tegengehouden in Oostenrijk. Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij voor België koos omdat ze veel vluchtelingen accepteren en de situatie in Eritrea goed begrijpen. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk en Nederland. Wat Oostenrijk betreft verklaarde de betrokkene dat hij er 3 maal werd afgewezen. Nederland stuurde de betrokkene terug naar Oostenrijk, waarna zijn aanvraag werd afgewezen.

Op 25.11.2024 werden de Oostenrijkse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 06.12.2024 stemden ze hiermee in met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Wenen, van maandag t.e.m. vrijdag tot 13u.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent

dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Oostenrijk is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat België zijn eindbestemming was maar werd tegengehouden in Oostenrijk. Het volgen van de door de betrokkene uitdrukkelijk opgegeven reden om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met Verordening 604/2013 waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule en de Belgische instantie zal dan ook niet voldoen aan de wil van de betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene meer van België dan van Oostenrijk houdt doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Daarnaast verklaarde de betrokkene dat hij voor België koos omdat ze veel vluchtelingen accepteren en de situatie in Eritrea goed begrijpen. In dit kader wensen we te benadrukken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij EVRM. Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM, nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat de betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving in kwestie. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat hij er drie keer werd afgewezen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet

automatisch impliceert dat de verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het EVRM en toont evenmin automatisch aan dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. De betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Oostenrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus allerminst omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Oostenrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door de betrokkene aangehaalde redenen dat zijn verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk werden afgewezen, kan dan ook niet worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Oostenrijk.

We wensen aan te geven dat de Oostenrijkse instanties op 06.12.2024 instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013: “de lidstaat is verplicht (...) d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Dit betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk een uitspraak kreeg over zijn verzoek.

Daarnaast verwijzen we ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk als verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst (of de lidstaat dat verantwoordelijk is het verzoek tot internationale bescherming te behandelen) en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid. Dit impliceert op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Oostenrijkse instanties geen internationale bescherming aan de betrokkene toekenden leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Op basis van de elementen van het dossier zijn er geen redenen om aan te nemen dat de in Oostenrijk ingediende verzoek door de betrokkene niet op een objectieve en zorgvuldige manier aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is bijgevolg geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake “non-refoulement”.

Zowel het EHRM als het HvJ-EU oordeelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Het EHRM oordeelde in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. Dit standpunt werd later en meer bepaald in geval van Griekenland gewijzigd, maar we zijn van oordeel dat de algemene regel in dit geval van een overdracht aan Oostenrijk staande blijft. In deze optiek zijn we van mening dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde

Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Gebaseerd op het akkoord van 06.12.2024 hebben de Oostenrijkse instanties bekendgemaakt dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refolement bij overdracht aan Oostenrijk. De betrokkene zal na overdracht in Oostenrijk opnieuw een verzoek kunnen indienen en elementen kunnen aanvoeren.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Oostenrijk zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Oostenrijk niet verlieten.

Een belangrijke bron betreffende de Oostenrijkse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers is het geactualiseerde rapport over Oostenrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database – Country Report: Austria – 2023 Update", <https://asylumineurope.org/reports/country/austria>, laatste update op 10.07.2024, hierna het AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat betreft de toegang tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, wordt in het rapport uitdrukkelijk gesteld dat personen wiens verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog hangende is, zonder problemen opnieuw toegang krijgen tot de procedure indien hun overdracht binnen de twee jaar na het verlaten van Oostenrijk plaats vindt (pagina 61, "Asylum seekers returning to Austria under the Dublin Regulation, and whose claim is pending a final decision, do not face obstacles if their transfer takes place within two years after leaving Austria").

Wat betreft de opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de omstandigheden in de verschillende opvangstructuren variëren, maar dat de omstandigheden in het algemeen verbeterden door een terugval in het aantal op te vangen personen (pagina 115). Daarnaast ondervinden personen die in kader van de Dublin-III Verordening worden teruggestuurd geen problemen bij de toegang tot opvangvoorzieningen (pagina 61, "Dublin returnees also do not face any particular issues in accessing the reception system").

We bevestigen dat bovenvermelde bron kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. Echter zijn we van oordeel dat bepaalde tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systematisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties volledig falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Bovenvermelde bron dwingt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk zodanig structurele tekortkomingen vertonen, waardoor personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakte de betrokkene geen melding van gezondheidsproblemen. Tot op heden bracht hij geen elementen aan die een overdracht naar Oostenrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We wensen dan ook te benadrukken dat betrokkene niet beschouwd kan worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wettelijk is gewaarborgd (pagina 124). De auteurs maken melding van factoren die een vlote en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht de ontvangende lidstaat de mogelijkheid te geven de nodige maatregelen te treffen. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau is als in België en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorg zal kunnen krijgen. Dat Oostenrijk geen gevolg zou geven aan de uitgewisselde informatie conform aan artikel 32 van Verordening 604/2013 wordt dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De Oostenrijkse autoriteiten worden minstens 7 werkdagen vooraf ingelicht van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt eveneens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten ⁽⁴⁾.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In het enige middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Na een theoretische toelichting bij voormelde bepalingen en beginselen licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“(…)

Uitgaande van de feitelijke gegevens van het dossier, blijkt dat de DVZ op een kennelijk onredelijke manier tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker heeft de Eritrese nationaliteit. Dit wordt niet betwist of in vraag gesteld door de DVZ. Verzoeker heeft 2 broers en een zus die allen erkend vluchteling zijn in Duitsland, omwille van het autoritaire regime in

Eritrea. In bijlage worden de verblijfskaarten toegevoegd van broer en zus van verzoeker in Duitsland. U zal opmerken dat de familienaam B. (...) is en niet G. (...). De DVZ heeft de naam van verzoeker niet juist ingevuld. De naam is B. (...) (op de bijlage van verzoeker wordt "B. (...)" vermeld als tweede voornaam, "G. (...)" wordt vermeld als zijn familienaam). De tweede broer van verzoeker kon niet tijdig worden bereikt, gelet op de korte tijdspanne van het beroep.

Amnesty International stelt dat de mensenrechtensituatie in Eritrea behoort tot één van de slechtste ter wereld. Er is geen persvrijheid. De vrijheid van meningsuiting en religie zijn beperkt. Kritiek op de regeringspartij en op de president worden niet op prijs gesteld. Het land telt duizenden gewetensgevangenen. Willekeurige arrestaties, gedwongen verdwijningen, martelingen en lange detenties zonder toegang tot een advocaat of zonder aanklacht komen veel voor. Daarbij moet iedere bewoner van Eritrea van tussen de 18 en 50 jaar in legerdienst. Officieel voor een termijn van 18 maanden, maar in de praktijk moeten mensen vaak jaren en soms zelfs tientallen jaren zwaar werk verrichten.

Kinderen onder de 18 jaar krijgen een militaire training...

Omwille van al deze voorgaanden in het erkenningspercentage in België zeer hoog. Eritreeërs worden erkend als vluchteling; er worden geen gedwongen repatriëringen uitgevoerd naar Eritrea, van zodra de Eritrese herkomst van de kandidaat vluchteling vaststaat.

Het is dan ook verbazend dat de asielaanvraag van verzoeker vier maal werd afgewezen in Oostenrijk, waarvan de laatste afwijzing na een overdracht vanuit Nederland naar Oostenrijk op basis van de Dublinconventie.

Betrokkene verblijft in detentie sedert 3 januari 2025. De eerste advocaat die de balie had aangesteld voor mijnheer had de balie reeds verlaten. De huidige raadsman van mijnheer, Mr H. (...), werd slechts geraadpleegd op 10 januari 2025. Gelet op de beroepstermijn die afloopt op 16 januari 2025, is er onvoldoende tijd om het dossier van verzoeker op te vragen bij de Oostenrijkse autoriteiten.

Op basis van de toepassing van de Dublinregels kan de DVZ inderdaad besluiten dat de verantwoordelijkheid ligt bij Oostenrijk. Anderzijds noopt het zorgvuldigheidsbeginsel tot een nader onderzoek van het dossier van verzoeker, omwille van zijn niet betwiste afkomst van Eritrea. Het feit dat verzoeker, ondanks zijn niet betwiste afkomst, steeds een weigering krijgt, dwingt een zorgvuldige overheid toch tot enig verder onderzoek.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 Oktober 2011, nr. 46390/10. *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen - dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel - niet onweerlegbaar is

(EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, *Grote Karner*, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, *Grote Karner*, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, *Grote Karner*, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, *Grote Karner*, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen

terugkeer van de verzoekende partij naar Spanje te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 Oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81 ; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 Oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest, dat correspondeert met artikel 3 van het EVRM.

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Verzoeker zal na zijn overdracht aan Oostenrijk opnieuw een verzoek om internationale bescherming kunnen indienen (het vijfde verzoek alreeds). Hij heeft geen nieuwe elementen, waardoor het een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is dat zijn aanvraag opnieuw zal worden afgewezen. Er bestaat een reëel risico dat verzoeker teruggestuurd wordt naar Eritrea. Als Oostenrijk niet repatriëert, blijft verzoeker verder op de dool zonder enige verblijfstitel, wat tevens leidt tot mensonwaardige omstandigheden (geen mogelijkheid tot werken, geen opvang, geen materiële steun, beperkte gezondheidszorg, ...). In beide gevallen komt verzoeker terecht in een situatie die zonder de minste twijfel strijdig is met artikel 3 EVRM.

We kunnen besluiten dat de DVZ de Dublinverordening standaard heeft toegepast, zonder het dossier van verzoeker individueel te bekijken en rekening te houden met een kwetsbaar profiel, gelet op de niet betwiste nationaliteit van verzoeker."

2.2.2. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De Raad merkt vooreerst op dat uit een eenvoudige lezing van de uitgebreide motieven die in de bestreden beslissing zijn vevat, niet blijkt dat de verwerende partij zich enkel en alleen heeft gebaseerd op het interstatelijk vertrouwensbeginnsel.

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De verzoekende partij betwist in haar middel nergens de vaststellingen dat haar vingerafdrukken in Oostenrijk geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waardoor deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening en artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoekende partij tijdens haar gehoor aflegde.

Met betrekking tot haar verklaring dat België haar eindbestemming was maar zij werd tegengehouden in Oostenrijk, motiveert de verwerende partij dat het volgen van deze reden zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft met de Dublin III-Verordening, waarbij criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming, dat de loutere persoonlijke appreciatie van de verzoekende partij geen grond kan zijn voor toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betreffende haar verklaring dat zij voor België koos omdat ze veel vluchtelingen accepteren en de situatie in Eritrea goed begrijpen, motiveert de verwerende partij dat Oostenrijk het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat er dan ook van uitgegaan moet worden dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen nakomt, dat dit impliceert dat Oostenrijk verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden, dat er dan ook geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Aangaande het bezwaar dat de verzoekende partij uit tegen een overdracht naar Oostenrijk omdat zij er drie keer werd afgewezen, motiveert de verwerende partij dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel, dat een eventuele afwijzing van voormeld verzoek op een zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel tot bewaring niet automatisch een inbreuk op artikel 3 van het EVRM betekent en evenmin automatisch aantoonst dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zou respecteren. De verwerende partij wijst erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen niet automatisch betekent dat er sprake is van een niet correcte of onmenselijke behandeling of een automatische inbreuk op de internationale en Europese regelgeving, dat de door de verzoekende partij aangehaalde reden dat haar verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk werden afgewezen, dan ook niet kan worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen haar overdracht naar Oostenrijk. In dit licht wordt ook nog gemotiveerd dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het herkomstland en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering deel uitmaken van het asiel- en immigratiebeleid, dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM impliceert, dat de Oostenrijkse instanties geen internationale bescherming aan de verzoekende partij toekenden niet tot de conclusie leidt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening.

Daarnaast onderzoekt de verwerende partij ook de situatie voor asielzoekers en Dublin-terugkeerders in Oostenrijk zoals deze blijkt uit recente en gezaghebbende bronnen, met name het rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", met een laatste update op 10 juli 2024, verder het AIDA-rapport genoemd.

Er wordt uitdrukkelijk ingegaan op het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Oostenrijk. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoekende partij, wier eerder in Oostenrijk ingediende verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen en merkt op dat indien zij besluit om opnieuw internationale bescherming te vragen in Oostenrijk dit verzoek zal behandeld worden als navolgend verzoek en er geen redenen zijn om aan te nemen dat dit verzoek niet op dezelfde wijze zal behandeld worden en beoordeeld worden als de navolgende verzoeken van personen die Oostenrijk niet verlieten en dat personen die teruggestuurd worden in het kader van de Dublin III-Verordening geen problemen ondervinden bij de toegang tot de opvangvoorzieningen.

Tot slot blijkt tevens dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze heeft aangegeven waarom de overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) met zich mee brengt.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.4. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij in haar middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe hebben gebracht Oostenrijk verantwoordelijk te achten voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel rechtsgeldig concluderen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.5. De verzoekende partij meent dat zij bij een terugkeer naar Oostenrijk zal terechtkomen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, daar zij ofwel zal teruggestuurd worden naar Eritrea ofwel op de dool zal zijn zonder enige verblijfstitel, wat leidt tot menswaardige omstandigheden.

2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Oostenrijk, nu zij in dit land meerdere verzoeken om internationale bescherming had ingediend en gezien de Oostenrijkse autoriteiten zich op 6 december 2024 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Oostenrijkse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van

de overdracht, dan wel tijdens de asielpcedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.7. De verzoekende partij betoogt dat zij de Eritrese nationaliteit heeft en dit niet wordt betwist, dat zij twee broers en een zus heeft die allen erkend zijn in Duitsland, omwille van het autoritaire regime in Eritrea. Zij wijst erop dat Amnesty International stelt dat de mensenrechtensituatie in Eritrea behoort tot één van de slechtste ter wereld, dat omwille van deze voorgaanden, in België het erkenningspercentage zeer hoog is, dat Eritreeërs worden erkend als vluchteling en er geen gedwongen repatriëringen worden uitgevoerd naar Eritrea, van zodra de Eritrese herkomst van de kandidaat-vluchteling vaststaat. De verzoekende partij vindt het verbazend dat haar asielaanvraag vier maal werd afgewezen in Oostenrijk. Zij wijst erop dat zij door onder meer de korte beroepstermijn niet de mogelijkheid heeft gehad haar dossier op te vragen bij de Oostenrijkse autoriteiten. Zij erkent dat op grond van de toepassing van de Dublin-regels de verwerende partij kan besluiten dat Oostenrijk verantwoordelijk is voor haar verzoek, doch dat het zorgvuldigheidsbeginsel tot een nader onderzoek noopt van haar dossier omwille van haar niet betwiste afkomst van Eritrea, dat het feit dat zij, ondanks haar niet-betwiste afkomst, steeds een weigering krijgt, een zorgvuldige overheid toch tot enig verder onderzoek dwingt. Na een theoretisch betoog over artikel 3 van het EVRM en het wederzijds vertrouwensbeginsel, stelt de verzoekende partij dat wanneer de lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, zij moeten nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming op (on)rechtstreekse wijze wordt verwijderd naar het land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. Na enkele theoretische beschouwingen hieromtrent, betoogt de verzoekende partij dat zij na haar overdracht aan Oostenrijk opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal kunnen indienen, het vijfde alreeds, dat zij geen nieuwe elementen heeft, waardoor het een aan de zekerheid grenzende waarschijnlijkheid is dat haar aanvraag opnieuw zal worden afgewezen, dat er een reëel risico bestaat dat zij zal worden teruggestuurd naar Eritrea en dat als Oostenrijk niet repatriëert, zij verder op de dool blijft zonder enige verblijfstitel, wat tevens leidt tot mensonwaardige omstandigheden (geen mogelijkheid tot werken, geen opvang, geen materiële steun, beperkte gezondheidzorg, ...), dat in beide gevallen zij terecht komt in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Concluderend stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de Dublin III-Verordening standaard heeft toegepast zonder haar dossier

individueel te bekijken en rekening te houden met haar kwetsbaar profiel, gelet op haar niet betwiste nationaliteit.

2.2.8. De Raad wijst er in eerste instantie op dat de verwerende partij, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op haar rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Oostenrijk. Zij heeft zich hierbij gesteund op het AIDA-rapport en heeft daarnaast rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen en praktische obstakels die uit voormelde rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Oostenrijk er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht, waar zij echter – door in wezen louter te wijzen op het afwijzen van haar verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk terwijl haar Eritrese afkomst door de verwerende partij niet wordt betwist – niet in slaagt, zoals ook blijkt uit wat volgt.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft verricht naar de verklaringen van de verzoekende partij, en meer specifiek naar haar verklaring dat zij niet terug kan naar Oostenrijk omdat haar verzoek er reeds drie keer werd afgewezen.

Immers motiveert de verwerende partij hieromtrent dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat verzoeker een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel, dat een eventuele afwijzing van voormeld verzoek op een zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel tot bewaring niet automatisch een inbreuk op artikel 3 van het EVRM betekent en evenmin automatisch aantoonst dat Oostenrijk de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, niet zou respecteren. De verwerende partij wijst erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming werd afgewezen niet automatisch betekent dat er sprake is van een niet correcte of onmenselijke behandeling of een automatische inbreuk op de internationale en Europese regelgeving, dat de door de verzoekende partij aangehaalde reden dat haar verzoeken om internationale bescherming in Oostenrijk werden afgewezen, dan ook niet kan worden beschouwd als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen haar overdracht naar Oostenrijk. In dit licht wordt ook nog gemotiveerd dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het herkomstland en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering deel uitmaken van het asiel- en immigratiebeleid, dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM impliceert, dat de Oostenrijkse instanties geen internationale bescherming aan de verzoekende partij toekenden niet tot de conclusie leidt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening.

Met haar betoog weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Ook door er louter op te wijzen dat haar Eritrese nationaliteit door de verwerende partij niet wordt betwist – waarbij overigens kan opgemerkt worden dat uit het niet uitdrukkelijk betwisten op het eerste zicht niet *ipso facto* volgt dat haar nationaliteit vaststaat – en dat in België het erkenningspercentage zeer hoog is, dat Eritreeërs worden erkend als vluchteling en er geen gedwongen repatriëringen worden uitgevoerd naar Eritrea van zodra de Eritrese herkomst van de kandidaat-vluchteling vaststaat, weerlegt zij voormelde motieven niet en toont zij niet aan dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Oostenrijk wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening.

In dit licht wijst de Raad erop dat een eventueel verschil in beschermingsgraad tussen twee lidstaten – waarbij dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij niet betoogt, nog minder aantoonst dat de beschermingsgraad in Oostenrijk lager zou zijn dan in België voor Eritreeërs – of het feit dat in Oostenrijk aan verzoeker na individueel onderzoek van zijn verzoek geen internationale beschermingsstatus werd toegekend, niet inhoudt dat verzoeker, eens overgebracht naar Oostenrijk, het slachtoffer zou worden van refoulement naar Eritrea. Er wordt immers op geen enkele wijze met enig rapport aannemelijk gemaakt dat de beschermingsgraad van Eritreeërs in Oostenrijk zodanig laag zou zijn, dermate dat een eventueel verschil

in beschermingsgraad kan te wijten zijn aan een systeemfout. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat Eritreeërs in Oostenrijk zich in een situatie zouden bevinden van onverklaarbaar lage beschermingspercentages, die bijgevolg kunnen duiden op een systeemfout.

Door louter te betogen dat het verbazend is dat haar asielaanvraag vier maal werd afgewezen in Oostenrijk, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en voormelde vaststellingen. Evenmin door de stellingen dat zij twee broers en een zus heeft die allen erkend zijn in Duitsland, omwille van het autoritaire regime in Eritrea en dat Amnesty International stelt dat de mensenrechtensituatie in Eritrea tot één van de slechtste ter wereld behoort, dat omwille van deze voorgaanden, in België het erkenningspercentage zeer hoog is.

De verzoekende partij toont hiermee immers niet aan dat de verwerende partij verkeerdelijk besloot dat de Belgische autoriteiten niet verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Het feit dat zij het niet eens is met de beslissing die werd genomen door de bevoegde Oostenrijkse asielinstanties impliceert niet dat de verwerende partij zou dienen te besluiten dat de Belgische autoriteiten bevoegd zijn om een herhaald verzoek om internationale bescherming te behandelen. Het gegeven dat de verzoekende partij ingevolge de bestreden beslissing zal worden overgebracht naar Oostenrijk, geeft *ipso facto* ook geen aanleiding tot de vaststelling dat het non-refoulementbeginsel dreigt te worden miskend. Tot een dergelijk besluit kan slechts worden gekomen indien concrete gegevens zouden voorliggen waaruit kan blijken dat de Oostenrijkse autoriteiten vreemdelingen en/of de verzoekende partij in het bijzonder zou(den) terugsturen naar het land van herkomst zonder dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht of wanneer de Oostenrijkse instanties vreemdelingen ten aanzien van wie reeds is vastgesteld dat zij een internationale beschermingsstatus behoeven zouden terugsturen. Dit is *in casu* echter niet het geval.

Uit de loutere weigering tot het toekennen van internationale bescherming door Oostenrijk kan de Raad op zich niet afleiden dat het onderzoek niet op een gedegen wijze is gebeurd. Elke asielaanvraag dient immers individueel te worden onderzocht en een erkenning is uiteraard afhankelijk van het feit of de vreemdeling, die een aanvraag indiende ook aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden voldoet. De verzoekende partij blijft in gebreke concrete elementen inzake haar eerdere beschermingsprocedures in Oostenrijk aan te brengen die erop kunnen wijzen dat deze niet op gedegen wijze zijn onderzocht of dat zich hierbij onregelmatigheden hebben voorgedaan.

Hierbij merkt de Raad nog op, betreffende het betoog dat zij door onder meer de korte beroepstermijn niet de mogelijkheid heeft gehad haar dossier op te vragen bij de Oostenrijkse autoriteiten, dat de verzoekende partij geenszins aangeeft dat haar verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk niet werd onderzocht en evenmin stelt dat zij de redenen voor de afwijzing van haar aanvragen in Oostenrijk niet kent.

Bovendien toont de verzoekende partij niet aan dat zij in Oostenrijk niet in de mogelijkheid was om een beroep in te stellen tegen de negatieve beslissingen inzake haar verzoeken om internationale bescherming.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat het feit dat zij, ondanks haar niet-betwiste afkomst, steeds een weigering krijgt, *in casu* had moeten leiden tot een nader onderzoek van haar dossier.

Ook kan er nog op gewezen worden dat indien de verzoekende partij van oordeel is dat haar individueel internationaal beschermingsverzoek in Oostenrijk niet op zorgvuldige wijze is onderzocht en zij in geval van verwijdering naar Eritrea een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM het haar vrij staat in Oostenrijk met de nodige juridische bijstand een beroep te doen op regel 39 van het procedurereglement van het Hof en om voorlopige maatregelen bij het EHRM kan verzoeken binnen een versnelde procedure tegen een verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij stuurt er nog op aan dat een nieuw door haar ingediend volgend verzoek om internationale bescherming hoogstwaarschijnlijk, omwille van het gebrek aan nieuwe elementen, zal leiden tot een afwijzing en een reëel risico bestaat dat zij zal worden teruggestuurd naar Eritrea, maar maakt dit geenszins concreet aannemelijk. Zij brengt geen concrete elementen naar voren die toelaten kennis te hebben van de concrete redenen waarom haar verzoeken om internationale bescherming werden geweigerd in Oostenrijk. Door louter te stellen dat zij gelet op de korte beroepstermijn niet de mogelijkheid had haar dossier te bekomen van de Oostenrijkse autoriteiten, geeft zij niet aan, nog minder toont zij aan, dat zij niet op de hoogte is van deze weigeringsmotieven.

De verzoekende partij toont niet aan dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens een gedwongen verwijdering naar Eritrea aan de orde is, of dat zij dat niet zou kunnen aanklagen bij de bevoegde instanties of bij het EHRM.

Rekening houdende met al de voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij ook niet zonder meer worden gevolgd in haar betoog dat als Oostenrijk niet repatrieert, zij verder op de dool blijft zonder enige verblijfstitel en dit leidt tot mensonwaardige omstandigheden en zij aldus terechtkomt in een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM. In zoverre de verzoekende partij tracht voor te houden dat haar situatie in een volledige impasse zit, toont zij zulks niet concreet aan. De verzoekende partij brengt geen concrete elementen naar voor die toelaten kennis te nemen van de concrete redenen dat haar beschermingsverzoeken in Oostenrijk werden geweigerd. Voorts geeft zij niet aan, nog minder toont zij aan, dat zij reeds alle mogelijkheden in Oostenrijk heeft uitgeput.

De loutere verwijzing van de verzoekende partij naar het feit dat haar verzoeken om internationale bescherming als Eritrese onderdaan in Oostenrijk allen werden afgewezen, laten dan ook niet toe te besluiten dat er in Oostenrijk actueel sprake zou zijn van dermate structurele of systemische tekortkomingen (in de asielprocedure) dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op de motieven van de bestreden beslissing en de voorgaande vaststellingen, kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij de Dublin III-Verordening standaard heeft toegepast zonder haar dossier individueel te bekijken. Zij toont niet aan dat het gaat om een vaststaande nationaliteit, nog minder dat er redenen waren/zijn om, bij het beoordelen of er in Oostenrijk structurele of systemische tekortkomingen in de asielprocedure zijn, haar nationaliteit in rekening te nemen.

2.2.10. Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aantoonde, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Oostenrijk noch op individuele gronden. Zij weerlegt de in dit verband door de verwerende partij gedane vaststellingen niet.

Er blijkt *prima facie* niet dat bepaalde relevante elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en/of de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste zicht niet.

2.2.11. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftiengint door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. VERMANDER